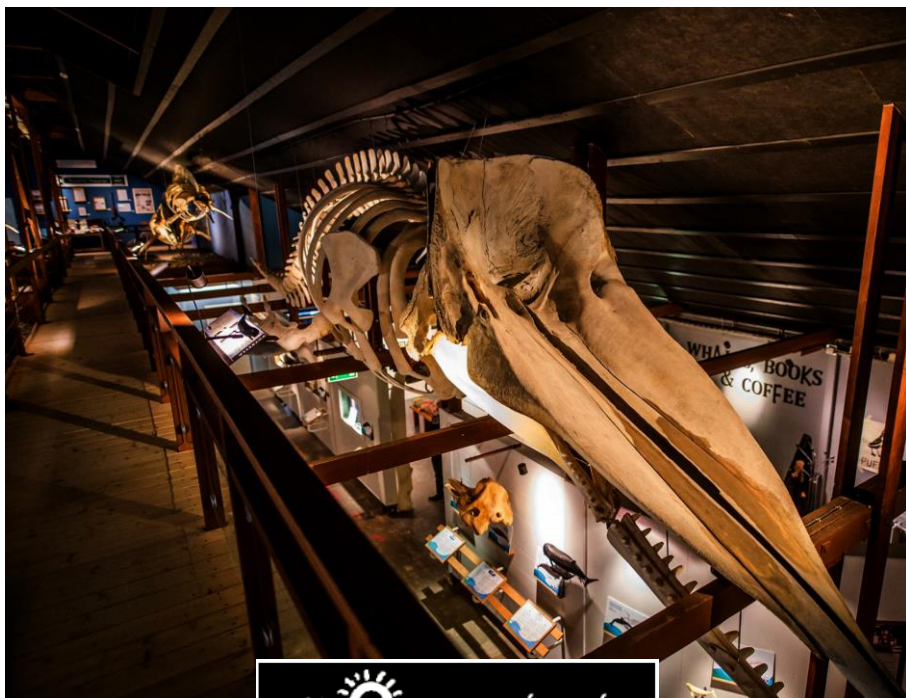

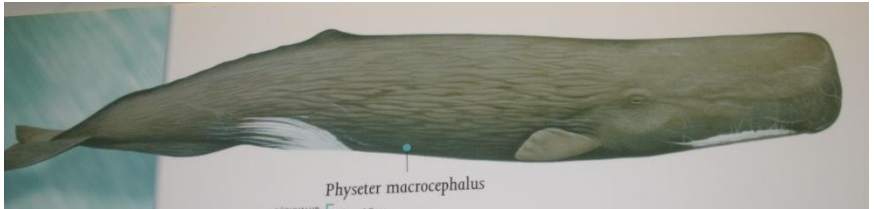
Het Húsavík walvis museum

1

Wat is een walvis?

Walvissen, dolfinen en bruinvissen vormen samen de grootste orde van zeezoogdieren, de walvisachtigen (Cetacea). Ze ademen lucht in met behulp van longen, verzorgen hun jongen met melk en zwemmen door hun staart horizontaal te bewegen. Hun huid is glad zonder enige schubben.

Momenteel zijn ongeveer 88 verschillende soorten walvisachtigen van verschillende omvang en oceaanhabitat bekend. Er zijn twee subgroepen van walvisachtigen: de baleinwalvissen, of Mysticeti, bestaande uit 15 soorten en de tandwalvissen, of Odontoceti, bestaande uit ongeveer 73 soorten. Walvissen, dolfinen en bruinvissen vormen samen de grootste orde van zeezoogdieren, de walvisachtigen (Cetacea). Ze ademen lucht in met behulp van longen, verzorgen hun jongen met melk en zwemmen door hun staart horizontaal te bewegen. Hun huid is glad zonder enige schubben.

Momenteel zijn ongeveer 88 verschillende soorten walvisachtigen van verschillende omvang en oceaanhabitat bekend. Er zijn twee subgroepen van walvisachtigen: de baleinwalvissen, of Mysticeti, bestaande uit 15 soorten en de tandwalvissen, of Odontoceti, bestaande uit ongeveer 73 soorten.

Verspreiding

Voor veel Walvisachtigen is het jaar ingedeeld in een voeding- en voortplantingseizoen. Voor de meeste baleinwalvissen zijn migraties van 3.000 - 5.000 km gebruikelijk. Doordat pasgeboren kalfjes niet in koud water kunnen overleven, moeten de vrouwtjes migreren naar warmere wateren waar het broeden en de paring plaatsvindt.

- ✓ De jaarlijkse migratie van de Bultrug en de Grijze walvis zijn bekend. Bultruggen reizen 8.000 km elke kant op. De grijze walvissen reizen 10.000 km en ondernemen de langste migratie van alle tot nu toe bekende zoogdieren.

Evolutie

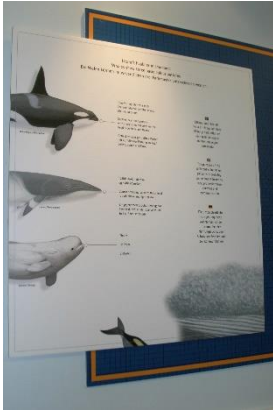
Van walvisachtigen wordt aangenomen dat ze zijn geëvolueerd uit een uitgestorven groep zoogdieren, de Mesonychiden. Deze wolfachtige dieren hadden lange ledematen en leefden op het land. Volgens hun

DNA zijn walvissen nauw verwant aan koeien, varkens en andere landdieren.

Tijdens de evolutie ontwikkelden de walvissen een gestroomlijnde lichaams en een uitgesproken schedel, hun neusgaten migreerden naar de bovenkant van hun hoofd en de geslachtsorganen raakten ingesloten in spleten. De voorpoten werden vinnen en de achterpoten verdwenen, waarvan er slechts kleine benige resten achterbleven.

- ✓ DNA-testen hebben onthuld dat de Nijlpaard de naaste verwant van de walvis is.

Morfologie en anatomie van walvissen

Walvissen hebben drie basiskleurpatronen: uniform, gevlekt of gestreept. Ze hebben drie basis lichaamsvormen, die dolfijnachtig zijn, met keelgroeven en zonder keelgroeven. De vorm van de dorsale vinnen en staartvinnen variëren ook in grootte en vorm.

Walvissen zijn **warmbloedig**, net als andere zoogdieren. De lichaamstemperatuur wordt tussen 36-38 ° C gehouden. Hun lichaam is bedekt met een 5 - 50 cm dikke vetlaag die blubber wordt genoemd. Hun geavanceerde warmte-uitwisselingsysteem (de slagaders worden dicht bij de aderen geplaatst) minimaliseert warmteverlies door hun ledematen.

Duiken en ademen

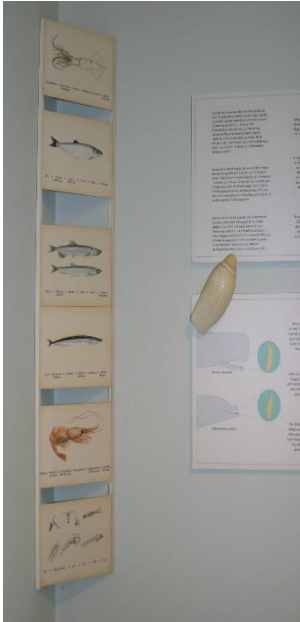
Duikdiepten en duiktijden van verschillende soorten zijn te zien in de tabel. Tandwalvissen zijn vooral uitstekende duikers.

- ✓ De potvis kan tot 3.000 m diep duiken en meer dan 2 uur onder water blijven.

Na een diepe duik komen de walvissen naar boven om 3 - 5 opeenvolgende ademhalingen te maken. Hun warme en vochtige adem condenseert als het de lucht raakt, waardoor een zichtbare fontein, **de blow**. De vorm en hoogte van de blow is kenmerkend voor veel soorten. Tijdens een duik wordt de zuurstof door het eiwit **myoglobine** in het spierweefsel opgeslagen.

- ✓ Walvissen wisselen normaal gesproken 90% van de lucht in hun longen uit met één ademhaling, menselijke longen wisselen gewoonlijk slechts 15%.

Voeden

Tand walvissen vangen een enkele prooi, zoals vis, inktvis of andere zeezoogdieren zoals zehonden of walvis kalveren. De meeste tanden hebben een conische vorm (behalve bruinvissen met spade-achtige tanden) en worden gebruikt om te scheuren maar niet om te kauwen. Sommige getande walvissoorten hebben geen functionele tanden. De prooi wordt heel doorgeslikt met behulp van een techniek die zuigvoeding wordt genoemd.

✓ De tand heeft groeiringen en kan worden gebruikt om de leeftijd van de walvis te bepalen.

Baleinwalvissen voeden zich met het **filteren** van plankton, krill, roeipootkreeften, haring, zandspiering, lodde en krabben. Ze voeden zich over het algemeen op hoge breedtegraden tijdens de zomermaanden, waar de productiviteit hoog is. In de winter en tijdens het migreren hebben ze weinig of geen voedselinname.

Baleinwalvissen slurpen grote hoeveelheden water met voedsel naar binnen en stuwen het water door de baleinen weer naar buiten waarbij het voedsel achterblijft in de baleinen.

- ✓ **Bultruggen hebben een unieke voedingstechniek die bellennetvoeding wordt genoemd. Verschillende individuen cirkelen rond een school vissen en creëren een net van bubbels, waardoor de vissen zich concentreren in een dichte kudde. Dan zwemmen ze naar de oppervlakte, terwijl ze alle vissen tegelijkertijd opnemen.**

Walvissen hebben een maag met vier kamers. De eerste kamer, de voormag genaamd, bevat zand en schaaldelen en wordt in beweging gehouden om het voedsel mechanisch te verpletteren. Walvissen bevredigen hun dorst meestal met voedsel. Het zout uit het water dat is opgenomen met de prooi wordt geëxtraheerd en het water wordt efficiënt geconserveerd in de nieren.

Zintuigen

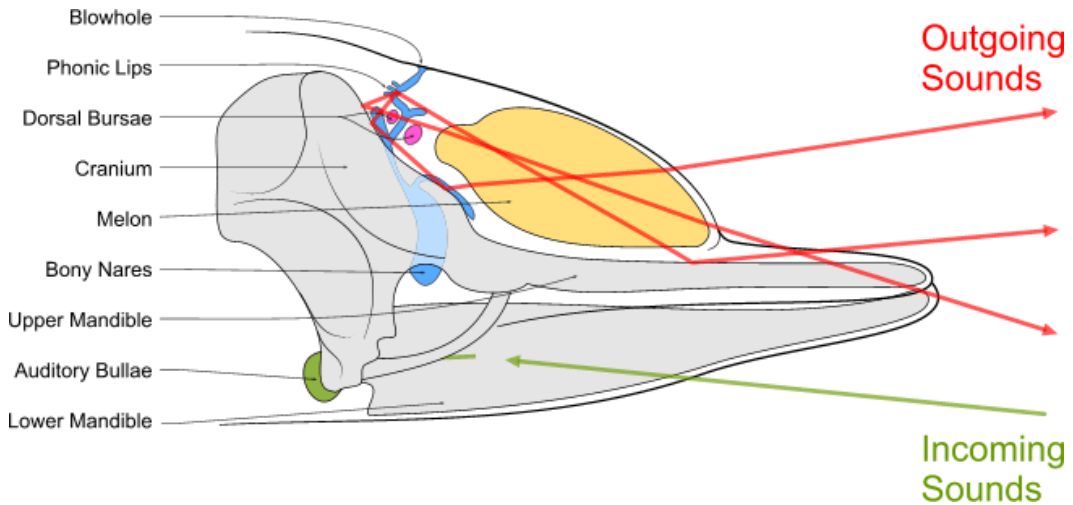
Hoewel het **zicht** van walvisachtigen wordt beperkt door de waterige omgeving, zien ze vrij goed in water en in de lucht. Sommige walvissen hebben een goed verrekijkerzicht.

Op de tong zijn er **smaakpapillen**, die informatie geven over de omringende waterchemie. De huid van walvisachtigen is zeer gevoelig voor **aanraking**, en aaien en aanraken maken deel uit van verkeringsstradities bij de meeste soorten. Moeders en kalveren bevestigen vaak hun banden door elkaar aan te raken. Maar het sterkste gevoel van een walvis is **horen**.

Geluiden en echolocatie

Walvissen zenden geluidsgolven en klikgeluiden uit die terugkeren als een echo nadat ze een object hebben bereikt. Door de tijd te bekijken die nodig is om de echo terug te laten keren, kan de afstand tot het object worden bepaald. De kaakbeenderen functioneren als geluidszenders naar de binnenoren; en elk oor ontvangt onafhankelijk geluid. Deze techniek wordt echolocatie genoemd en laat walvissen navigeren, jagen, communiceren en elkaar vinden in de uitgestrektheid van de oceaan.

- ✓ Een dolfijn kan geluiden horen van 75 Hz - 150 000 Hz frequentie, terwijl een mens slechts 20 - 20 000 Hz kan horen.

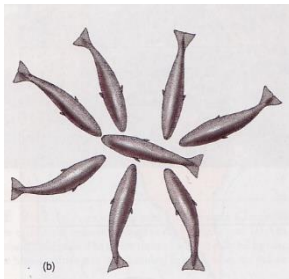

Geluiden met een lage frequentie reizen bijzonder lange afstanden in mariene omgevingen. Ze worden daarom gebruikt voor communicatie.

Sociale organisatie en gedrag

De sociale organisatie van walvisachtigen loopt sterk uiteen, van de uiterst complexe samenlevingen in veel van de getande walvissen tot de ongestructureerde eenzame manieren van baleinwalvissen, waarvan de sociale basiseenheid wordt gevormd door moeder en kalf.

- ✓ Orka's en Grienden brengen hun hele leven door in goed georganiseerde groepen (pods) waar alle individuen nauw verwant zijn. Ze ontwikkelen jachtstrategieën die afhankelijk zijn van deze langlopende obligaties. Tijdens het paarseizoen verlaten de mannetjes hun pods tijdelijk om

te paren met vrouwtjes van andere pods, waardoor genetische isolatie wordt voorkomen.

Walvisachtigen kunnen communiceren met verschillende houdingen en oppervlaktegedrag. **Breaching** (uit het water springen), **lobtailing** en **flipper slapping** (herhaaldelijk slaan van staarten of flippers op het wateroppervlak) kunnen op verschillende manieren worden geïnterpreteerd als een waarschuwingssignaal of als een manier om parasieten kwijt te raken, maar soms is

de reden onbekend. **Spyhopping** (het hoofd boven water heffen) wordt gebruikt om rond te kijken en het oppervlak te scannen.

- ✓ Wederzijdse hulp is aanvullend bewijs van hun complexe gedrag. Het is waargenomen dat groepsleden gewonde of stervende individuen zullen beschermen, soms zelfs naar de oppervlakte brengen om te ademen.

Voortplanting

De meeste walvisachtigen houden zich bezig met polygamie en relaties zijn dat wel alleen gehandhaafd tijdens één voortplanting seizoen. Mannelijke paring strategieën omvatten concurrerend en verkering gedrag, akoestische displays zoals zang en spermacompetitie.

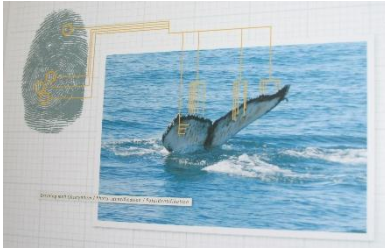
De draagtijd is 11-18 maanden, afhankelijk van de soort. Kalveren worden als eerste staart geboren, zodat ze aan de zuurstofrijke placenta langer en hebben minder kans op verdrinken. Het kalf zwemt naar de oppervlakte voor de eerste ademhaling vaak met de hulp van zijn moeder. Ouderlijke zorg rust bij de vrouwtjes. De melk wordt in de mond van het kalfje gespoten waardoor drinken onder water mogelijk is.

- ✓ Een blauwe vinvis kalf komt 90kg aan per dag met een melk verbruik van 240 L.

Afhankelijk van de soort bevalt een vrouwtje elke 2-5 jaar. Dit lage geboortecijfer gekoppeld aan hoge mortaliteit van de pasgeborenen, uitgebreide jacht en milieu

bedreigingen, verklaren de drastische vermindering van veel populaties.

Onderzoek

Over het algemeen is er weinig bekend over walvisachtigen en onderzoek was in het verleden nogal moeilijk.

Tegenwoordig verkrijgen

wetenschappers informatie over migraties en gedrag met behulp van satelliet tags of akoestische methoden, b.v. hydrofoons. Analyses van DNA-monsters verkregen uit de huid onthullen veel over de oorsprong van de walvis en de genetische structuur van populaties.

Een andere onderzoeksmethode is foto-identificatie. Foto's van functies die soorten en individuen onderscheiden, worden genomen en vervolgens gebruikt om individuen te identificeren, net zoals vingerafdrukken worden gebruikt bij mensen. Meestal wordt de vorm of de kleur van de staartvin, rugvin of lichaam gebruikt.

- ✓ [Het onderzoekscentrum van de universiteit van IJsland in Húsavík voert een foto-ID-onderzoek uit van de walvissen en dolfijnen in de baai van Skjálfandi.](#)

Milieu bedreigingen

De impact van mensen op mariene ecosystemen is onbetwistbaar. Een van de grootste bedreigingen is de watervervuiling. Afval zoals plastic flessen of netten zweven in water, veroorzaken de dood van dieren wanneer ze worden ingeslikt of veroorzaken verstrikking. Verontreinigende stoffen hopen zich op in de top van de voedselketen en kunnen de ziekte verhogen of het reproductiesucces verlagen.

- ✓ De besmetting van zeezoogdieren maakt grote zorgen over de consumptie van walvisvlees.

Uitgebreide toevoer van organisch materiaal (eutrofiëring) veroorzaakt door onbehandelde riool- en landbouwactiviteiten kan ongewenste algengroei versnellen.

Overbevissing en verandering van habitat vormen een andere bedreiging: soorten zoals kabeljauw of heilbot zijn ernstig uitgeput en de Atlantische kabeljauw staat nu op de IUCN Rode lijst van bedreigde soorten als kwetsbaar. Vistuig kan habitat en biogene structuren zoals koraalriffen vernietigen.

- ✓ Onderzoekers schatten dat ongeveer 308.000 walvisachtigen elk jaar in visnetten sterven door zogenaamde 'bijvangst'.

The yellow submarine

De gele onderzeeër is de speelruimte van het museum gewijd aan kinderen. Het werd ontworpen door een

kunststudent uit Finland. Hier kunnen kinderen foto's maken, met speelgoed spelen of zitten en boeken lezen met hun ouders.

Whale species panels

Narwal (*Monodon monocerus*, *Odontoceti*)

De Narwal leeft in Arctische wateren en heeft als belangrijkste kenmerken de slag tand. Bij de meeste 2-3 jaar oude mannetjes barst de linker voortand door de bovenlip en groeit tot 2,7 m lang.

**Wereld populatie: 50.000
onbekend**

Status:

Bultrug (*Megaptera novaeangliae*, *Mysticeti*)

Mannetjes zijn het best bekend om hun songs, die als het meest gecompliceerd worden beschouwd in het dierenrijk en wordt gedacht dat het hofmakerij-displays zijn. Tijdens de 20e eeuw, populaties werden teruggebracht tot 10% van hun oorspronkelijke getallen als gevolg van uitgebreide walvisvangst.

**Wereld populatie: 22.000
kwetsbaar**

Status:

Potvis (*Physeter macrocephalus*, *Odontoceti*)

De grootste van alle tand walvissen voedt zich voornamelijk met diepzeepijlinktvissen, waaronder de reuzeninktvis. De enorme duikcapaciteit (3000 m) werd voor het eerst herkend toen potvissen verstrikt raakten in onderzeese telefoonkabels op meer dan 1 km onder het zeeoppervlak.

**Wereld populatie: 200.000
kwetsbaar**

Status:

Griend (*Globicephalus melas*, Odontoceti)

Grienden behoren tot de familie van oceaandolfijnen. Het zijn zeer sociale dieren die in groepen van 10-100 individuen reizen. Deze walvissen worden alleen regelmatig gejaagd op de Faeröer.

Wereld populatie: 250.000
bedreigd

Status: niet

Cuvier's dolfijn (*Ziphius cavirostris*, Odontoceti)

Ze voeden zich met inktvis en vis, die ze meestal vangen door inzuigen, omdat alle spitsnuit functionele tanden missen. Slechts twee niet-functionele tanden barsten los in de onderkaak.

Wereld populatie: onbekend
onbekend

Status:

Noordelijke butskop (*Hyperoodon ampullatus*, Odontoceti)

De Noordelijke Butskop zijn buitengewoon sociale dieren die meestal in groepen van vier individuen leven. Ze duiken tot 1.500 m diep en voeden zich voornamelijk met inktvissen maar ook met haring, diepzeevissen, garnalen en zelfs zeekomkommers en zeesterren.

Wereld populatie: onbekend
kwetsbaar

Status:

Bruinvis (*Phocoena phocoena*, Odontoceti)

Met zijn totale lengte van 1,4-1,9 m en niet meer dan 80 kg, behoort de Bruinvis tot de kleinste van de Cetacea. In het verleden is er op gejaagd vanwege zijn kusthabitat. Tegenwoordig worden ze meestal bedreigd door visnetten.

Wereld populatie: 1.000.000
bedreigd

Status: niet

Beloega of Witte dolfijn (*Delphinapterus leucas*, Odontoceti)

Beloega's zijn enkele van de meest vocale walvisachtigen. Hun hoogfrequentie geluiden zijn duidelijk boven het water te horen. Ze leven in kleine groepen maar kunnen samenkomen bij meer dan 1.000 individuen. Ze volgen vissen honderden mijlen stroomopwaarts, vooral zalm.

Wereld populatie: ongeveer 100.000
kwetsbaar

Status:

Noordkaper (*Eubaleana glacialis*, Mysticeti)

De noordkaper is een van de meest bedreigde zoogdieren ter wereld. Er werd op gejaagd omdat de dikke laag blubber veel waardevolle olie opleverde. Hun levensverwachting is meer dan 70 jaar.

Wereld populatie: 500 - 1.000
bedreigd

Status:

Dwergvinvis (*Balaenoptera acutorostrata*, Mysticeti)

De dwergvinvis is de kleinste en meest voorkomende vinvis en lijkt minder gevoelig voor verstoringen. In vergelijking met andere soorten lijkt het beter te hebben gereageerd op de massale uitputting van de populatie tijdens de walvisjacht in voorgaande eeuwen. Ze kunnen 50 jaar worden.

Wereld populatie: 500.000 - 900.000

Status:

herstellende

Groenlandse walvis (*Balaena mysticus*, Mysticeti)

De enige niet-migrerende baleinwalvissoort leeft zijn leven door het volgen van het oprukken en terugtrekken van het Arctische ijs. Groenlandse walvissen gebruiken echolocatie om te voorkomen dat ze in botsing komen met ijsbergen. Ze kunnen lange afstanden afleggen onder ijs en zijn in staat door ijsslagen van maximaal 6 m dik te breken om te ademen.

Wereld populatie: 8.000

Status:

bedreigd

Noordse vinvis (*Balaenoptera borealis*, Mysticeti)

Ze reizen meestal alleen of in kleine groepen, maar grotere aggregaties zijn geregistreerd in goede voedingsgebieden. Kalveren scheiden van hun moeder op een leeftijd van 6-8 maanden. Noordse vinvissen kunnen bijna 70 jaar oud worden. **Wereld populatie: 50.000**

Status: bedreigd

Vinvis (*Balaenoptera physalus*, Mysticeti)

Hun asymmetrische pigmentatie is uniek bij walvissen. De onderkaak en het eerste deel van de baleinen aan de rechterkant zijn wit en de rest is zwart. Ze kunnen meer dan 80 jaar leven.

Wereld populatie: 120.000-150.000
bedreigd

Status:

Blauwe vinvis (*Balaenoptera musculus*, Mysticeti)

De Blauwe vinvis wordt beschouwd als het grootste dier dat ooit op aarde heeft geleefd. Het langste exemplaar meet iets meer dan 33 m. Net als andere baleinwalvissen, voedt het zich met de kleinste dieren van de oceaan, zoöplankton en kleine scholende vissen, die tot 5.500 kg per dag opeten. Van blauwe vinvissen wordt aangenomen dat ze een levensduur hebben van maximaal 100 jaar.

Wereld populatie: 10.000 – 14.000
bedreigd

Status:

De vogelklif

Op de panelen vindt u informatie over de lengte, het gewicht en de spanwijdte van elke soort. Verder is er de populatie in IJsland en Europa (in paren), de duur van het verblijf in IJsland, de duur van het broedseizoen en het aantal eieren. De broedgebieden in IJsland en de verdeling zijn gemarkeerd in de kaarten.

Geschiedenis van de walvisvaart

De eerste georganiseerde walvisvaarders die op walvisachtigen jaagden in Noord-Atlantische Oceaan waren waarschijnlijk

de Basken in de 12e eeuw. In de 16e eeuw kwamen ze ook in IJsland aan. In het verleden was de walvisvangst een gevaarlijk bedrijf vanwege de primitieve uitrusting en kleine boten. Sommige soorten waren gemakkelijker te jagen dan andere soorten.

- ✓ De Zuidkaper (Southern right whale) en Noordkaper (Northern right whale) hebben hun Engelse naam gekregen omdat ze langzaam zwemmen en een dikke laag blubber hebben, waardoor hun karkas zweeft. Daarom waren zij de "juiste (right) walvissen" om te jagen, omdat het doden van hen gemakkelijk was.

Het is waarschijnlijk dat IJslanders met Basken handelden, maar zich niet bezighielden met de jacht zelf. De mijlpalen in de geschiedenis van de walvisvaart zijn de oprichting van stoomschepen in de 19e eeuw, de uitvinding van **harpoenen met explosieve** uiteinden (weergegeven op de vloer in het midden van de kamer) en de praktijk van het pompen van lucht in die soorten walvis die neigen te zinken na het harpoeneren. Hierdoor konden jagers een groot aantal soorten in grote aantallen vangen.

- ✓ Verschillende producten afkomstig van walvissen werden in het verleden gebruikt: de olie voor verwarming of cosmetica, het vlees als voedsel voor mensen en dieren, de baleinen voor de korsetten van vrouwen. De tanden en botten werden gesneden om te dienen als decoratieve objecten of gereedschappen voor dagelijks gebruik..

Tot 1913 waren het vooral de Noren die op walvissen jagen rond IJsland. Ze verhuisden hun activiteiten naar Antarctica toen er minder walvissen waren om bij IJsland te jagen. Het eerste walvisverbod door de nationale wetgeving werd vervolgens in 1915 in IJsland aangekondigd, maar in 1928 werd het ingetrokken. IJsland begon zelf in 1935 met de commerciële walvisvangst. In de volgende veertig jaar werden 300-400 walvissen per jaar geslacht, in totaal ongeveer 20.000 walvissen. Uiteindelijk heeft de Internationale Walvis Commissie(IWC) in 1983 een verbod op de commerciële walvisvangst bereikt dat in 1986 van kracht was.

- ✓ De foto's in het linkerdeel van de kamer zijn afkomstig uit de tijd van commerciële walvisjacht.

IJsland heeft tweemaal wetenschappelijke walvisvaartprogramma's uitgevoerd onder speciale toestemming van de IWC, in 1986-89 en 2003-2007. Meestal werd er gejaagd op honderden dwergvinvissen, vinvissen en Sei walvissen. Ze werden bekritiseerd door de milieuorganisaties omdat de monsters vaak niet representatief genoeg waren om objectieve resultaten te geven en het vlees werd verkocht aan restaurants.

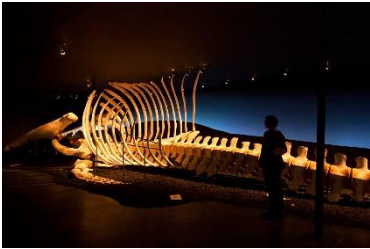
- ✓ Zoals aangegeven met rode vlekken op de kleine kaart, werden in 2003 36 dwergvinvissen gedood, sommigen binnen gebieden voor het bekijken van walvissen (blauwe plekken). Dit leidt tot conflicten met bedrijven die op walvissen letten.

In 1991 trad IJsland af uit IWC, toen het pleidooi van het Wetenschappelijk Comité om de commerciële walvisvangst te hervatten werd afgewezen, maar in 2002 weer werd toetreden. Als nieuw lid beloofde het om de commerciële walvisvangst pas in 2006 te hervatten. In

2006 werd de commerciële walvisvangst hervat en het walvisvlees zou naar Japan worden verkocht. Maar dit gebeurde niet en de commerciële walvisvangst stopte in 2007 bijna weer. De gemeenschap voor de walvisjacht in IJsland drong echter aan op voortzetting van de commerciële walvisvangst voor de binnenlandse markt.

De Blauwe vinvis

Walvis strandingen zijn een wereldwijd fenomeen en hebben zich in de loop van de geschiedenis voorgedaan. Het vinden van een gestrande walvis is altijd een belangrijke gebeurtenis geweest, omdat het veel olie en vlees opleverde en mensen kon redden van de hongerdood. Het IJslandse woord "Hvalreki" ("walvis stranding") betekent onverwacht geluk en wordt nog steeds gebruikt als iemand de loterij wint. In hoofdstuk 25 beschrijft de Grettir's Saga een ruzie van twee mannen over een gestrande walvis die resulteerde in een gevecht. Om dergelijke conflicten te voorkomen, bestonden er in het verleden bepaalde regels in IJsland die de behandeling van een gestrand walvisorgaan regelden. Ze maakten deel uit van "Jón's Book", dat teruggaat tot 1281. Omdat elke gestrande walvis moest worden aangekondigd, bezit IJsland op dit moment een uniek register van walvissen die zijn gestrand in de afgelopen 1000 jaar.

De soorten die gewoonlijk stranden, behoren tot de diepzee tand walvissen die sterk afhankelijk zijn van hun echolocatie: de grienden, de potvissen, de valse orka's en lokaal de noordelijke Butskop of witte dolfinen. De tand walvissen zijn ook meestal betrokken bij massale strandingen vanwege hun sterke sociale cohesie. Doorgaans stranden baleinwalvissen als afzonderlijke individuen.

De redenen voor stranding van walvisachtigen blijven onduidelijk. Naast ziekte wordt de antropogene invloed tegenwoordig ook vaak gesuggereerd. De kunstmatige geluiden geproduceerd door scheepsverkeer, marine of seismische experimenten kunnen het falen van het navigatiesysteem van een walvis en zijn desoriëntatie veroorzaken.

Natuurlijke geschiedenis

Op de kaart uit 1585 zijn verschillende monsterachtige tekeningen van walvis soorten te zien, maar er zijn er maar een paar te herkennen (bijvoorbeeld de narwal). Walvissen rond IJsland worden verder genoemd in de Noorse verhandeling *Speculum regale*, *The King's mirror*, geschreven in de 13e eeuw. Toen, in 1640, schreef Jón Guðmundsson de geleerde over de gevarieerde natuur van IJsland. Het bestond uit verschillende illustraties van walvissen (weergegeven achter het glas). Sommige namen van walvissoorten gebruikt door Jón zoals de Redcombe of Cirriped zijn onbekend voor een hedendaagse lezer en de beschreven walvissoort kan niet worden geïdentificeerd. De getoonde 10.200 jaar oude walvis beenderen werden ontdekt in Aðaldalur bij de luchthaven van Húsavík. Andere walvis beenderen werden samen met een oud gebouw en veel artefacten gevonden in de Keflavík-vallei. De beenderen werden gebruikt als bouw materiaal voor het huis. Het fossiel in het midden van de kamer is 12.800 jaar oud. De poster aan de rechterkant met gedetailleerde tekeningen van walvissen is gemaakt door een bioloog Bjarni Sæmundsson rond 1930.

Orka en witsnuitdolfijn kamer

Deze kamer richt zich op de verschillende onderwerpen die zich richten op

witsnuitdolfijnen en Orka's. Bijvoorbeeld hoe deze dieren in gevangenschap zijn gehouden, getraind zijn voor het vermaak van mensen en zelfs zijn gejaagd voor voedsel in het wild. Je kunt ook lezen hoe deze walvissen verschillende dialecten kunnen hebben in verschillende groepen.

Hierin kun je ook lezen over de verschillende soorten Orka's die er zijn, over hun gezinsleven en hoe deze walvisachtigen de grootste leden van de Dolfijn-familie zijn.

Aan het uiteinde van de kamer hangen twee schedels opgehangen aan het plafond. Eén is een witsnuitdolfijn en nog een van wat een orka lijkt te zijn. Maar het is in feite van een andere soort. Als je goed kijkt, zie je dat de tanden replica's zijn, gemaakt om er groter uit te zien dan in werkelijkheid.

Kun je zien van welke walvis deze schedel is? Hint: Kijk goed naar de vorm van de schedel en ga naar boven op de walviswandeling. Daar kun je dezelfde soort walvis vinden waartoe deze schedel behoort.

De walvis wandeling

Tijdens de walvis wandeling zie je een verzameling walvisskeletten. Alle dieren behalve de narwal waren gestrand. Het schilderij op de achtergrond is van een lokale kunstenaar Sigurður Hallmarsson en toont de bergen van Kinn en Skjálfandi bay.

- ✓ Na het vinden van een lijk moet het skelet van de weefsels worden gereinigd. Het lijk ligt 2 jaar in de frisse lucht om te vergaan, waarna de botten nog 2 jaar in een tank met heet water en zeep worden gepositioneerd om het vet af te tappen. Daarna moet de botpuzzel worden voltooid en een mooi skelet worden weergegeven

Potvis (*Physeter macrocephalus*)

Deze 14 m lange potvis strandde in 1997. Hij werd neergeschoten nadat duidelijk werd dat hij niet zou overleven. Zijn kaak was gebroken maar dit was niet de reden voor zijn dood. Het ontbrekende deel werd vervangen door de kaak van een ander individu. De kop kan tot 1/3 van de totale lichaamslengte vormen.

- ✓ Het enorme bovenste deel van de schedel is gevuld met "spermaceti", een olieachtige stof met een onbekende functie. Het kan helpen het drijfvermogen te reguleren en het duiken dus gemakkelijker te maken voor de walvis. Het kan ook dienen als een enorme akoestische lens of het kan een mannelijke seksuele eigenschap zijn die de fitness van de eigenaar aankondigt.

Narwal (*Monodon monocerus*)

Dit skelet werd geschonken door de tweelingstad van Húsavík, bekend als Qeqertarsuaq, Groenland. Deze narwal werd opgejaagd door de inheemse bevolking in Groenland, die wettelijk de mogelijkheid hebben om op de soort te jagen voor levensonderhoud. De slagtand is ongeveer 2,18 m lang.

- ✓ Sommige individuen hebben twee slagtanden, maar dat is een zeldzame uitzondering.

Dwerg vinvis (*Balaenoptera acutorostrata*)

Dit skelet is van een Dwergvinvis die in 1997 in een visnet is verdronken. Het voorbeen vertoont nog steeds overeenkomsten met andere zoogdieren in de structuur en het aantal botten. De baleinwalvissen hebben vier vingers terwijl de getande walvissen er vijf hebben.

Humpback whale (*Megaptera novaeangliae*)

Deze bultrugkalf was slechts 6-8 maanden oud toen het slechts 34 km buiten Husavik op Grimsey strandde. De doodsoorzaak is niet bekend.

✓ De lange flippers van de Bultrug zijn het langste aanhangsel van elk dier: ze kunnen bijna 6 meter lang worden.

Orka (*Orcinus orca*)

Deze Orka werd gevonden in 2001 in Stokksnes in het zuidoosten van IJsland. Een orka-individueel heeft 10-13 paar bewonderenswaardige tanden op elk van de kaken. De tand is naar binnen en naar achteren gebogen om de prooi te helpen grijpen.

Cuvier's dolfin (Ziphius cavirostris)

Deze 6 meter lange walvis werd gevonden aan de zuidkust van IJsland in 2002. De lange snavelachtige snuit is typerend voor alle spitssnuitdolfijnen. Meestal krijgen mannelijke individuen twee tanden aan de voorkant van de onderkaak die naar buiten uitsteken.

Griend (Globicephalus melas)

Deze griend is aan de noordoostkust van IJsland gestrand in oktober 2002. Ze hebben tot 1 meter lange flippers met vijf vingers.

Noordelijke butskop (Hyperoodon ampullatus)

De korte vinnen zijn gebruikelijk voor spitssnuitdolfijnen. Deze 8 m lange walvis is in september 2002 aan de zuidkust gestrand. De eendachtige schedel kan belangrijk zijn voor echolocatie.

- ✓ In de winter van 2005/2006 was er een walvis van deze soort gespot tegen de stroom van de rivier de Theems in Londen. Helaas was de enorme reddingsoperatie niet succesvol.

Gewone spitsnuitdolfijn (*Mesoplodon bidens*)

Dit individu strandde in 1999 en was slechts de tweede die ooit in IJsland werd gevonden.

- ✓ De spitsnuitdolfijnen zijn mysterieuze wezens, omdat ze diepzeesoorten zijn en boten vaak vermijden. Daarom zijn ze moeilijk te bestuderen en hebben wetenschappers nog weinig informatie over hen.